

ת"ד 445/06 - נטע שרה כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 445/06 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיזוני: 156146/2015

מספר בקשה: 5

בפני כבוד השופטת רונה פרסמן
מבקשנת נטע שרה כהן
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בעניין: בקשת חזרה מהודיה.

1. בפני בקשת המבקשת לחזור בה מהודאתה, שניתנה באמצעות ב"כ בדין מיום 12.7.17.
2. כנגד המבקשת הוגש כתוב אישום בגין גרים תאונת דרכים עקב אי מתן זכות קידמה להולך רגל תוך סיכון, נהוגה ברשלנות, גרים חבלה של ממש לגוף ונזק לרכוש.
3. על פי עבודות כתוב האישום, ביום 12.4.15 סמוך לשעה 00:16, נהגה המבקשת ברכב פרטי מסוג מזדה מס' 67-23-874 (להלן: "הרכב"), ברחוב פינסקר בחיפה. אותה עת במקום הנ"ל ומשמאלו לيمין ביחס לכיוון נסיעת המבקשת, חזו את הרכב החציה הולכי הרגל, מר ב' פ' ואשתו גב' ל' פ' (להלן: "הולכי הרגל"), אשר הספיקו לחצות 3.50 מטר מהמעבר עד שנפגעו. המבקשת נהגה רכבה ברשלנות בכך שלא שמה לב בדרך ולא סיבה סבירה לא הבחינה בהולכי הרגל, לא אפשרה להם להשלים החציה בביטחון, פגעה בהם והפילה אותם לכביש. כתוצאה מההתאונה נחבלו בגופם הולכי הרגל חבלות של ממש. כמו כן נגרם נזק לרכב.
4. בישיבת ההקראה שהתקיימה בהיעדר הנאשמת ביום 13.12.15 הודיע בא כוחה דاز, עו"ד נחמי פינבלט, כי מרשותו **"כופרת בעבודות שבכתב האישום. אין לה טענת אלibi. אין כפירה בנהיגת כופרת בסעיף 2 למעט העובדה שמזג האויר היה גשם, כופרת בסעיף 3, 4 ו-5."**

בהתאם לכך, התייק נקבע לשמיית הוכחות ליום 14.12.16, אלא שבאותו מועד ומארח

ולא היה מתרגמן לעדים דוברי הרוסית, נדחה התייק לשמייעת ראיות ליום 12.7.17.

5. בדיוון שנערך ביום 12.7.17, בהיעדר הנאשمت, הודיעו ב"כ הצדדים בבית המשפט כי הגיעו להסדר טיעון על פי המבוקשת תחזור בה מהכפירה, כתוב האישום יתוקן (בסעיף 3 לעובדות במקום "3.50 מטר מההמUber" ירשם "כחلك מההמUber"), והםבקשת תודה בכתב האישום המתוקן. ב"כ הצדדים הודיעו כי אין ביניהם הסכומות לעניין העונש.

בהתאם להסכומות ב"כ הצדדים, הודיע ב"כ המבוקשת דאז,עו"ד נחמי פינבלט, כי מרשותו חוזרת בה מהכפירה, כתוב אישום מתוקן (א/1) הוגש ובפרוטוקול צוין כי, **"כתב האישום המתוקן הוקרא לנאשמת באמצעות סגנורה"** זהה הודיע כי מרשותו **"מודה בעובדות לפि כתב האישום המתוקן."**

לאור האמור הרשעת המבוקשת בעבירות שלפי כתב האישום המתוקן.

במסגרת הדיון העידו הולכי הרגל אודות מצבעם הבריאותי כתוצאה מההתאונת ונקבע דיון לטיעונים לעונש ליום 23.10.17

6. בדיוון שנערך ביום 23.10.17, בו הופיעה גם הנאשמת, שטוחו ב"כ הצדדים טיעוניהם בפני, ולנאשמת ניתנה זכות הדיבור כאשר במסגרת דבריה הביעה חרטה רבה על התרחשות התאונת. המבוקשת תיארה את נסיבות התרחשות התאונת ואמרה **"אני הצד הפוגע. אני אחראית למה שקרה"** (פרוטוקול הדיון מיום 23.10.17, עמ' 13, ש' 19).

כמו כן אמרה המבוקשת: **"גם בשבייל עצמי אני מבינה איך אני לא ראייתי שזה היה כל כך... אני מנסה להבין איך לא ראייתי אותן. אני לוקחת אחריות. בשבייל עצמי אני מנסה להבין. כמה שהייתי זהירה קודם, פי אלף יותר זהירה... מאי קשה להיות עם הידע שאתה יצרת כזה נזק לאנשים. לא בכוונה וזה עדין נורא."** (שם, ש' 24-29).

התיק נקבע למתן גזר דין ליום 15.11.17

7. ביום 26.10.17 הגיע ב"כ הנוכחי של המבוקשת,עו"ד שלומי בלומנפלד, בקשה לאפשר מרשותו לחזור בה מהודאות ולהורות על ביטול הכרעת הדיון מיום 12.7.17. במסגרת בקשתו טען כי בהליך נפל פגם מהותי היורד לשורשו של עניין. הפנה לסעיף 143 לחסד"פ וטען כי מעיון בפרוטוקול הדיון מיום 12.7.17, בו לא נכחה המבוקשת, עוללה כי ב"כ הקודם של המבוקשת,עו"ד פינבלט, לא הקרא למבוקשת את כתב האישום, לא הסביר לה את תוכנו ואף המבוקשת לא אישרה כי כתב האישום הוקרא או הסביר לה קודם ההודאה בשמה. טען כי לדברי המבוקשת, כתב האישום המתוקן מעולם לא הוקרא לה ולא הסביר לה, בWOODAI לא לפני ש"הודתה" בו.

כמו כן טען כי המבוקשת העלתה בקשה להזירה מהודאה קודם למתן גזר הדין בעניינה וכי החלטה פסוקה היא שיש להחיל גישה מוקלה יותר עם נאשימים המבוקשים לחזור בהם מהודאותם קודם למתן גזר דין בעניינם.

בנוסף טען כי רק ביום 23.10.17 לאחר דין הטיעונים לעונש הבינה המבוקשת כי הורשעה עקב לכך ש"הוזתה". באשר לדברים שאמרה המבוקשת בדיון, טען כי יש לייחס זאת למצבה הנפשי.

לבסוף טען כי מחומר החקירה אותו קיבל לידי, עולה כי למבוקשת טענות הגנה טובות וכי המבוקשת טוענתה לחופותה וմבוקשת יומה בבית המשפט. ציין כי המבוקשת מותרת על חקירות הולי הרגל.

8. ב"כ המשיבה התנגדה לבקשתו וביקשה להוותיר את הכרעת הדין על כנה. טענה כי בדיון שנערך ביום 12.7.17 הייתה המבוקשת מיוצגת על ידי עו"ד פינבלט והוזתה באמצעות כתב האישום המתוקן, כמפורט בפרוטוקול. טענה כי הטיעונים לעונש נדחו ליום 23.10.17 וכי בין היתר, המבוקשת לא טענה דבר והוזתה, כמו גם הרשותה בדיון, נותרו על כנמם. הפantha לדברים שאמרה המבוקשת בדיון מיום 23.10.17 וטענה כי בדברים אלו אישרה למעשה המבוקשת את הוזתה כפי שנמסרה על ידי הסניגור. טענה כי על פי ההחלטה בית משפט יתר עלאנש לחזור בו מהוזאת רק בנסיבות חריגות, בהתאם לתק"י פסול בהוזתה עקב פגם ברצונו של הנאשם או אם ההוזדה הושגה שלא דין וזאת בתבוסס על סעיף 153(א) לחס"פ. לדידה, עיתוי הבקשה, בסמוך למתן גזר דין, מצדיק דחית הבקשה, שכן היו למבוקשת מספר הזדמנויות לחזור בה מהוזאתה. טענה כי המבוקשת יודעה והבינה מראש הדיון את ההליכים המתנהלים נגדה ואף התייחסה בדרישה לאחורייתה לתאונתה ולתוצאותיה. לפי המשיבה, חששה של הנאשם מההתואנה הצפואה, נוכח עדמת הנפגעים והמשיבה, אין מஹויים עילה לחזירה מהוזדה. לאור האמור טענה כי אין מדובר בנסיבות מיוחדות או טעם מיוחד שצדיק היענות לבקשתה ועל כן התבקש בבית המשפט לדוחות הבקשה.

9. בהחלטתי מיום 2.11.17 ביקשתי התייחסותו של הסניגור הקודם של המבוקשת, עו"ד פינבלט, לבקשתו ולאחר שתחלת הודיע כי מסכים לה, משנדרש לפעולות שביצע, השיב כי פועלותיו בטיק זה היו על פי דין. יחד עם זאת טען, כי כעולה מן הבקשה כמו גם ממצבה הנפשי של המבוקשת, כפי שבא לידי ביטוי בדיון הטיעונים לעונש, "יתכן והוא" "כשל בהבנתה את משמעות ההוזדה והטיעונים לעונש שבאו בעקבותיה".

10. החלטתי לקיים דיון בבקשתה, בו חזרו ב"כ הצדדים על טיעוניהם.

ב"כ המבוקשת טען, בין היתר, כי לפחות הפעם ישנו חשש כי המבוקשת לא הבינה את מה שקרה בעניינה וגם עו"ד פינבלט לא הבהיר מפורשות כי כתב האישום המתוקן הסביר לה והיא הבינה אותו. משלא נכח בדיון שהתקיים ביום 12.7.17 בו תוקן כתב האישום טען הסניגור כי לא יכול להיות שהיא קראה והבינה את כתב האישום המתוקן, וכי אין זה משנה מה היה אופיו התקיקו. לדידו, לא הוזתה המבוקשת באחריות לתאונת אלא הביעה צער על הנזק שנגרם לנפגעים וכי עצם העובדה הצד הפוגע לדבריה אינו

הופך אותה לאחראית לתאונה מבחןיה משפטית. ב"כ המבוקשת הגיש מסמכים רפואיים של אמה של המבוקשת וחווות דעת פסיכולוגית בעניינה של המבוקשת.

.11. עוזי פינבלט, שהתייצב גם הוא לדין, טען כי פעל על פי רצונותו של המבוקשת וכי על אף שהזדהה והביעת חרטה, משהגישה הבקשה לחזר בה מהזדהה ביקש שלא להכילה מתוך חובת נאמנות כלפייה. טען כי מסר למבוקשת את כתוב האישום ואת תיק החקירה כולם לפני הדיון בתאריך 12.7.17. טען כי המלאץ למבוקשת להזדהות לפני שמייעת עדיו הבלתיו זאת על מנת להקל בעונשה וכי המבוקשת הסכימה להמלצתו. טען כי בבוקר יום הדיון הודיעה לו המבוקשת כי לא תוכל להגיע לדין וכי בכוונתו היה להזדהות בכתב האישום ולא לשמעו ראיות, וזאת בהסכמה המבוקשת. טען כי לאור מצבה הנפשי של המבוקשת, כפי שהוא מוגש ממסמכים שהוגשו, ניתן שהmbוקשת לא הבינה אותו כראוי. לעניין תיקון כתב האישום ציין כי מדובר בתיקון המקורי עם המבוקשת ולא בתיקון המוחמיר עמה וכי למשיב זכרונו שוחח עמה על התיקון בטלפון טרם ההודיה.

.12. בדבריה של המבוקשת בפניי, היא העידה כי לא התיצבה לדין שהתקיים ביום 17.12.2017 משום שלא חשה טוב באותו יום. העידה כי הבינה שהזדהה רק בסיום הדיון שנערך ביום 23.10.17, ובתשובה לשאלת הצורך לצורך מה מסרה את הגרסה שלה, השיבה: "היות ולא הייתי ביולי ולא שמעו את דברי, זה הבנתי שזה חלק ממה שצרכן להיות. הדיון כדי להציג את דברי". היא ציינה, כי "אחרי הדיון ביולי, ידעתني על השינוי בגרסה של המעביר ח齊יה. ידעתני שאישרו את זה אחרי הדיון של يول".

המסגרת הנורמטיבית

.13. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מורה כדלקמן:

"**153. (א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשיי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, ככליה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.**"

.14. הלכה פסוקה היא, כי בית המשפט יתיר חזרה מהודיה רק במקרים חריגות:

"בבית-המשפט נתון שיקול-הදעת - על-פי הסמכות המסורה לו בסעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי - להתייר לנאשם לחזור בו מהודיותו מינימוקים מיוחדים. היתר כאמור יונtan בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהנתנו של הנאשם את משמעות הodium, או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה." (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621 (2002)).

טענות כנגד "עו"ז משפטי שנייתן לנאשם יכולות להיות "ニמקים מיוחדים" המצדיקים חזרה מהודיה בנסיבות מסוימות, כגון אם פעל הסניגור תוך הפרת אמונים כלפי לקחו בעודו מונע משיקולים זרים.

כאן ניתן, כי עיתוי הגשת הבקשה לחזרה מהודיה מהווע שיקול מכריע בבוא בית המשפט לבחון הבקשה כשהנטיה היא שלא אפשר זאת לאחר מתן גזר הדין.

מן הכלל אל הפרט

15. לאחר ש שקלתי טענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי בנסיבות המקרה ולפניהם משורת הדין יש להתייר למבקש לחזור בה מן ההודיה.

16. המבוקש אמין לא נכח בדין ביום 12.7.17 אך הייתה מיוצגת על ידי עו"ד פינבלט והודתה באמצעות בכתב האישום המתוקן. אני מקבלת את דבריו של עו"ד פינבלט כי כל פעולותיו בתיק נעשו בהסכמה וידיעת המבוקש וכי המבוקש הסכימה להמלצתו להודאות בעבודות כתוב האישום על מנת להקל בעונשה. עו"ד פינבלט אף ציין, כי מסר למבקש את תיק החקירה וכתב האישום לפני הדיוןvr שהמבקשת יכולה היהת ללמידה את התקן כדבי ולש��ול המלצהו היטב בטרם הסכמתה להודאות בכתב האישום.

17. את הטענה כי מאחר וכתב האישום תוקן בדיון ביום 12.7.17 (בו המבוקש לא נכח) ולכן לא יתכן שכותב האישום המתוקן הוקרא והסביר לה, אין מקבלת. כאמור, עו"ד פינבלט הצהיר, כי למייטב זכרונו שוחח עם הנאשם בטלפון גם על עניין התקנון, טרם הودאתה, ופרוטוקול הדיון בו צוין כי, "**כתב האישום המתוקן הוקרא לנאשם באמצעות סגנורה והוא נשאלת מה תשובה לאישום**" מחזק הצהרתנו זו.

מעבר לכך, מדובר בתיקון אשר מקל עם המבוקש ולא בתיקון אשר מחמיר עמה,vr שמשמעותה להודאות בכתב האישום המקורי חלה גם על כתב האישום המתוקן.

18. אטעים, כי תמורה בעניין שהמבקש לא בדק מה התרחש בדיון מיום 12.7.17 ולמעשה לא העלה

כל טענה אז אלא רק לאחר דין הטיעונים לעונש שהתקיים ביום 23.10.17, כך שהודיותה נותרה על כנה תקופה ממושכת, על אחת כמה וכמה, שבדין הטיעונים לעונש הביעה המבוקשת חרטה והודתה כי התאונה התרחשה באחריותה.

19. על אף כל האמור, מצאתי לנכון להתריר לבקשת לחזור בה מהודיותה ولو בשל החשש כי המבוקשת, אשר לא נכח בדין, לא הבינה את משמעותה היהודית וזאת לאור מצבה הרגשי והנפשי אליו נקלעה כתוצאה מנסיבות משפחתיות קשות וכתוצאה מעורבותה בתאונה, כפי שעולה מחוות הדעת הפסיכולוגית שהוגשה. יש לציין כי ע"ד פינבלט, ברוב הגינותו, ציין כי לאור מצבה הנפשי של המבוקשת יתכן והיה כשל בהבנתה את משמעותה היהודית.

בנוסף, לקחת ב בחשבון כי המבוקשת הגישה בקשה לפני מתן גזר הדין.

בנסיבות אלה, לאור טענות ב"כ המבוקשת כי לבקשת טענות הגנה טובות בתיק, אני סבורה כי ראוי שיינתן לבקשת יומה בבית המשפט.

20. לאור כל האמור, אני מתירה לבקשת לחזור בה מהודيتها ומבטלת את הכרעת הדין מיום 12.7.17 לרבות התקoon אשר נערך בכתב האישום.

21. התקoon יועבר לסגן הנשיא כב' השופט קרחוב לצורך ניתונו מחדש.

המציאות תעבור עותק החלטתי לצדים.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ח, 29 נובמבר 2017, בהעדך
הצדדים.